

Danske Lovs 5te Bogs 14de Capitel 29de Artitel bliver herved ophævet.

§ 4.

Ved Skifter efter Bønder og Andre af Muen paa Landet, som ei kunne formodes at have staaet i nogen ualmindelig Forbindelse formedelst Handel eller deslige, kan, overeensstemmende med Plakat af 26de Octbr. 1792, al Indkaldelse, uden Hensyn til den Afvødes efterladte Formue, forbigaaes, naar Arvingerne eller de, til hvilke Boet overdrages, erklære at ville paatage sig dets retmæssige Gjæld, om nogen Fordring siden skulde opstaae.

§ 5.

De ovenfor anførte Bestemmelser komme ligeledes til Anvendelse i de Tilfælde, hvori Arvinger afholde privat Skifte efter Arveladeren.

§ 6.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1858.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Under Behandlingen af en Sag om Forandring i Lovgivningen angaaende Udstedelsen af Proklamata i Boer, der behandles i Vestindien, blev det af det forrige danske Kancelli taget under Overvejelse, om der ikke maatte være Anledning til at indføre en Reform i Lovgivningen om Proklamata i Stervboer samt Opbuds- og Fallitboer, navnlig forsaavidt angaaer Varselens Længde efter de forskellige Boers Bessaffenhed, og, idet bemeldte Kollegium udsørlig fremstillede tvende forskellige Maader, hvorpaa disse Forhold kunde ordnes, indhentede det den Kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Betænkning over Sagen i det Hele (sfr. Algreen Ussings Reskriptsamling for 1847 Pag. 191 sqq.); men efterat Sagen dernæst paany havde været tilstillet den daværende Generalprokurør til yderligere Betænkning, og et Udkast til en Anordning om denne Materie var blevet udarbejdet af denne Em-

bedsmand, blev Sagen stillet i Bero, som det synes med særligt Hensyn til den da forestaaende Omordning af Rigets Forfatning, idet man var i Ubished om, hvorledes et Lovforslag, som det ommeldte, skulde behandles.

Da Justitsministeriet imidlertid med det forrige Kongelige danske Kancelli maatte være enig i, at de for de forskellige Slags Indkaldelser til Kreditorerne i Dødsboer samt i Opbuds- og Fallitboer gjældende Regler ikke ere afspejlede efter de nuværende Forhold, og navnlig føre til unyttigt Ophold og unødvendige Bekostninger, og derhos maatte holde for, at der ikke længere er Grund til at udsætte denne Sags Afgjørelse, har man efter at have gjort Sagen til Gjenstand for fornyet Drøftelse ladet udarbejde nærværende Udkast, i hvilket, foruden en Forkortelse af det tidligere i visse Tilfælde fornødne Varsel af Nar og Dag til et Varsel af resp. 6 og 3 Maaneder, der efter de nuværende Communicationsmidlers Bessaffenhed i alle Tilfælde maa ansees tilstrækkeligt, den Hovedbestemmelse er optagen, at Proklamata i Boer for Fremtiden alene skal ske ved en Indkaldelse i de offentlige Tidender, saa at de tidligere fornødne Bevillinger til at udstede Proklamata og Thinglæsninger af Proklamata i Stervboer samt Opbuds- og Fallitboer for Fremtiden aldeles bortfalde.

Med Hensyn til Lovens Virkefæde havde Ministeriet anseet det for ønskeligt, at den umiddelbart blev anvendelig paa Boer i de vestindiske Colonier, af hvilken Grund ogsaa en Brevveksling blev indledet med Ministeriet for Monarkiets fælles indre Anliggender. Da Udkastet imidlertid i saa Fald forinden maatte ifølge Colonialloven af 26de Marts 1852 forelægges Colonialraadet i Vestindien til Betænkning, men dette vilde have tilfølgende, at Sagen ikke kunde fremmes i den nu forestaaende Rigsdagssession, ansaae Justitsministeriet det for rettest at affatte Udkastet saaledes, at Loven ikke faaer nogen umiddelbar Anvendelse paa de danske Besiddelser i Vestindien, en Fremgangsmaade, der ogsaa frembyder saameget mindre Betænknelighed, som Loven senere kan gives Udvidelse dertil paa den i Coloniallovens § 2 foreskrevne Maade.